

която е изгубила всяко чувство на срам, и да хвали своята строгост към дъщеря си.

— Ти, Трендафиле, не я познаваш. Така. Аз ще те запозная. Ела на имения ми ден у дома, — прекъсна възмущенията си бае Ради и пак почна дълга реч по морал и възпитание.

Привечер двамата приятели се упътиха към малката станция да вземат влакът за връщане. Когато излизаха на пътеката, която се възкачва от реката и тръгва по линията, на отсрещната пътека в същото време се възкачваше и момичето с червеното чадърче, а след него младият ѝ другар.

Като ги видя, бае Ради се подхлъзна, падна назад и се търколи чак на поляната. Трендафил се затича към него.

— Какво бе, бае Ради?

— Спънах се... Остави друго щях да си счупя пръчката.

— Стани де, стани. Да не си се убил?

— Нищо, нищо... Почакай, че ми стана зле. Трендафил слезна при другаря си.

— На, пада ти се, гдето така жестоко осъждаш младите.

— А бе, остави ги тия млади! — някак си кисело и каточели свенливо отговори бае Ради, и в гласа му вече не звучеше ни възмущение, ни протест.

Той помълча малко, помълча, изкашля се и рече: